

Arrest

nr. 100 501 van 5 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 september 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 december 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden asielaanvragen in bij Belgische overheden op 15 februari 2010. Op 3 mei 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden in beroep door de Raad bevestigd bij arrest nr. 65.10 en 65.102 van 26 juli 2011.

1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers op 27 mei 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) indienen. Op 15 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die op 12 september 2012 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor B., M. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op dd.22/05/2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: “Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, iuncto de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen

Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een weigeringsbeslissing omtrent de aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds stelt dat deze 73-jarige man (terwijl het in feite gaat om een dame) chronisch obstructief longlijden heeft met recentelijk enkele acute opstoten. Hij heeft ook een chronische nierinsufficiëntie, arteriële hypertensie en is anemisch. Verder zijn er aneurysmata gediagnosticeerd waarvoor hij dient te worden opgevolgd. Het syndroom van Sjögren, de subklinische hyperthyroïdie en de vermelde chronische nierinsufficiëntie hebben, steeds volgens de Dienst Vreemdelingenzaken, geen directe therapeutische implicaties.

Daarnaast concludeert de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing als volgt:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, alhoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

De motieven van deze beslissing zijn o.a. gebaseerd op het toegankelijkheidsonderzoek dd. 21.05.2012:

“De gezondheidszorg in Kosovo wordt georganiseerd op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. Kosovo kent voorsnog geen publieke

ziekteverzekering, maar de gezondheidszorgen worden geleverd en gefinancierd door de overheid vanuit het algemene budget.

Op het vlak van medicatie wordt gewerkt met een lijst van essentiële medicijnen, gebaseerd op de door de WHO ontwikkelde modellijst. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft.

Wat zorg en medicatie betreffen, kunnen personen ouder dan 65 jaar en mensen met een chronische ziekte genieten van gratis zorg en medicatie. Als verzoekster en haar nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn.

Hieruit blijkt dat deze zorgen toegankelijk zijn."

Evenwel blijkt uit het attest van verzoekster dat de therapie die zij ondergaat niet is opgenomen in de lijst van essentiële therapieën die verzekerd zijn door het Ministerie van Gezondheid te Prishtine.

Zij is daardoor verplicht om deze therapie zelf te verzekeren, dat betekent zelf betalen.

Dat het inderdaad een schending betreft van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet iuncto de zorgvuldigheidsplicht omdat de informatie waar de Dienst Vreemdelingenzaken zich op baseert blijkbaar niet overeenkomt met de werkelijkheid.

Daarnaast houdt de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele rekening met het feit dat verzoekster van Rom origine is. Ook hieromtrent wordt geen enkele motivering verschaft welke invloed dat de Rom-origine van verzoekster heeft op de toegankelijkheid van de medische zorgen in Kosovo.

Verzoekers verwijzen hierbij naar het feit dat Amnesty International herhaaldelijk vraagt om Rom niet gedwongen terug te sturen naar Kosovo.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens geen enkele rekening heeft gehouden met de invloed van een tijdelijke stopzetting van de medische behandeling op de gezondheid van verzoekster.

Dat het dan ook niet evident is om de medische behandeling verder te zetten in Kosovo.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken hieromtrent evenwel manifest geen enkele motivering verschaft.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk op de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover ze in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en steunt op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij

het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.4. De bestreden beslissing steunt op toepassing van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, “zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

2.5. De bestreden beslissing steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 22 mei 2012 dat zich in het administratief dossier bevindt en waarvan verzoekers een kopie ontvingen onder gesloten omslag op 12 september 2012. Uit dit advies blijkt dat de eerste verzoekster [M.B.] lijdt aan aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat opgevolgd en behandeld worden. De ambtenaar-geneesheer concludeert echter dat de aandoeningen van verzoeker geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling om reden dat opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Kosovo. De verwerende partij besluit derhalve dat uit het voorgelegd medisch getuigschrift niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch kan worden afgeleid dat dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het EVRM.

2.6. Uit het medisch advies van 22 mei 2012 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat eerste verzoekster kan reizen en dat er geen nood is aan mantelzorg om medische redenen.

Wat de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden betreft, haalt hij, na onderzoek, aan dat de nodige medicamenteuze behandeling en gespecialiseerde opvolging in Kosovo aanwezig zijn en dus beschikbaar. Dit wordt door verzoekers niet betwist.

2.7. Wat betreft de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen en opvolging, wordt, na onderzoek, hierover als volgt gemotiveerd in het advies van de ambtenaar-geneesheer:

“Uit het toegankelijkheidsonderzoek op 21/05/2012 blijkt dat:

De gezondheidszorg in Kosovo wordt georganiseerd op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. Kosovo kent voorts nog geen publieke ziekteverzekering, maar de gezondheidszorgen worden geleverd en gefinancierd door de overheid vanuit het algemene budget.

Op het vlak van medicatie wordt gewerkt met een lijst van essentiële medicijnen, gebaseerd op de door de WHO ontwikkelde modellijst. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft

Wat zorg en medicatie betreffen, kunnen personen ouder dan 65 jaar en mensen met een chronische ziekte genieten van gratis zorg en medicatie. Als verzoekster en haar nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn.

Hieruit blijkt dat deze zorgen toegankelijk zijn.”

2.8. De verzoekers halen aan dat het advies van de arts-adviseur vermeldt dat het gaat om een 73-jarige man, terwijl het eigenlijk een vrouw betreft. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier. Er moet echter worden gesteld dat het feit dat verweerder een materiële vergissing heeft begaan niet toelaat te besluiten dat de belangen van verzoekster hierdoor op enige wijze werden geschonden.

2.9. Kernpunt van het betoog van de verzoekers is dat de eerste verzoekster in Kosovo geen toegang zal hebben tot de voor haar noodzakelijke gezondheidszorg.

Verzoekers leggen hiervoor een bewijsschrift van het ‘Bestuur voor gezondheid en Sociale Welzijn’ van de gemeente Pejë van 18 september 2012 voor, dat vermeldt dat de therapie die mevrouw M.B., eerste verzoekster, ondergaat niet is opgenomen in de lijst van essentiële therapieën die verzekerd zijn door het Ministerie van Gezondheid, waardoor ze verplicht is om deze therapie zelf te verzekeren en dus te betalen.

De verwerende partij stelt dat de verzoekers niet aantonen hulpbehoevend te zijn of niet over toereikende financiële middelen te beschikken om de eventuele kosten van een medische behandeling te dragen.

In deze merkt de Raad op dat dit getuigschrift dateert van na de bestreden beslissing van 15 juni 2012. Vooreerst wenst de Raad te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van het internationaal paspoort dat verzoeker nu voorlegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Het bij het verzoekschrift gevoegde medisch getuigschrift van 18 september 2012 kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat het aangevoerde bewijsschrift van het ‘Bestuur voor gezondheid en Sociale Welzijn’ van de gemeente Pejë weliswaar de naam van de eerste verzoekster vermeldt, maar op geen enkele manier aangeeft welke de therapie precies is die de eerste verzoekster ondergaat en waarvoor ze zelf financieel zou moeten instaan. Uit dit bewijsschrift kan dan ook geen verband afgeleid worden met de volgens het advies van de ambtenaar-geneesheer voor de eerste verzoekster noodzakelijke zorgen. De verzoekers tonen met dit bewijsschrift dan ook niet aan dat de nodige behandelingen en medicatie niet gratis ter beschikking zouden gesteld worden in Kosovo.

Daargelaten de vraag of noodzakelijke behandeling voor eerste verzoekster al dan niet op de lijst van essentiële therapieën voorkomt, motiveert de gemachtigde in de bestreden beslissing dat *“Wat zorg en medicatie betreffen, kunnen personen ouder dan 65 jaar en mensen met een chronische ziekte genieten van gratis zorg en medicatie. Als verzoekster en haar nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn.”*

Verzoekers tonen niet *in concreto* aan arbeidsongeschikt te zijn, noch worden de concrete en feitelijke vaststellingen m.b.t. de gratis toegang tot zorg voor personen ouder dan 65 jaar of personen met een

chronische ziekte, die het resultaat zijn van een onderzoek gebaseerd op objectieve bronnen, door de verzoekers betwist noch weerlegd.

2.10. Daarnaast voeren de verzoekers aan dat de gemachtigde geen enkele rekening houdt met de Rom-origine van de eerste verzoekster en de invloed die dat heeft op de toegankelijkheid van de medische zorgen in Kosovo.

De Raad wijst erop dat de situatie van verzoekers als Roma in Kosovo aan bod is gekomen tijdens hun asielpprocedure. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde in zijn in punt 1.1. bedoelde beslissingen dat hun asielaansluiting weinig geloofwaardig was en dat verzoekers niet aantoonden dat hun probleem het lokale niveau niet zou kunnen overstijgen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegde daaraan toe: *“Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling, ... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.”*

De Raad herhaalde dit in zijn in punt 1.1. bedoelde arresten.

Ten overvloede, dient de Raad vast te stellen dat het EHRM recent heeft geoordeeld m.b.t. de toegang van medische zorgen in Kosovo van Roma, in het licht van artikel 3 van het EVRM, en daarbij het volgende heeft gesteld: *“The Court also notes that medical treatment is available in Kosovo and Serbia.”* en *“The Court further has regard to the applicants’ Roma ethnicity. It notes that the applicants have made reference to the general difficulties for Roma in Kosovo and Serbia, including their access to medical care. However, it finds that the general situation in Kosovo and Serbia is not sufficient to conclude that people of Roma ethnicity cannot be sent there. (...). In conclusion, the Court does not find that the applicants’ Roma ethnicity would have such consequences that their rights under the Convention would be disrespected if they were deported to Kosovo or Serbia.”* (EHRM 15 mei 2012, nr. 16567, Nacic v. Zweden, par. 54 en 86).

Verzoekers halen een tijdschriftartikel en een aantal algemene rapporten van Amnesty International aan van 2010 en 2011 zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie. Verzoekers blijven daardoor in gebreke om concreet te duiden welke gevolgen hun Rom-origine heeft voor de toegang van eerste verzoekster tot de benodigde behandeling.

De omstandigheid dat de door verzoekers aangehaalde artikelen afkomstig zijn van een gezaghebbende bron doet geen afbreuk aan deze vaststelling. De verzoekers tonen niet met concrete elementen aan dat ze omwille van hun Rom-origine geen toegang zouden hebben tot de medische zorgen en medicatie noodzakelijk voor de specifieke aandoening van eerste verzoekster. Verzoekers slagen er dan ook niet in om met hun algemeen betoog de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.11. Ook zou de gemachtigde geen enkele rekening gehouden hebben met de invloed van een tijdelijke stopzetting van de medische behandeling op de gezondheid van de verzoekster. De Raad stelt evenwel vast dat niet concreet wordt aangetoond dat de eerste verzoekster bij een terugkeer naar het land van herkomst een tijdelijke onderbreking van de medische behandeling zou ondergaan of dat het niet mogelijk zou zijn om de medische behandeling in Kosovo verder te zetten. Door louter te stellen dat het *“niet evident”* is, wordt geenszins verduidelijkt waarop verzoekers zich steunen om te betogen dat een tijdelijke stopzetting kan voorvallen noch wordt verduidelijkt wat de concrete gevolgen zouden zijn van een eventuele tijdelijke stopzetting.

2.12. Uit wat voorafgaat besluit de Raad dat de verzoekers met hun summier betoog op generlei wijze aannemelijk maken dat de ambtenaar-geneesheer zijn appreciatie van de voorgelegde aandoening en van de beschikbaar en toegankelijkheid van de benodigde behandeling in het land van herkomst op een kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding heeft gemaakt, noch dat de

gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het feit dat de verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling en gevolgtrekkingen van de ambtenaar-geneesheer en bijgevolg van de gemachtigde van de staatssecretaris, volstaat niet om de motieven te weerleggen.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES